

Myšlenka se tvoří v ústech

„Co se to sakra stalo s lidmi, že dokáží prodat už i sebe samotné. Stvořili si svět, ve kterém je jeden více než druhý, svět, ve kterém má všechno svou materiální cenu, myšlenky, pocity a dokonce i vlastní život. Jenomže ať člověk prodá cokoli, těch nejcennějších věcí si nikdy dostatečně neváží a vymění je za něco naprosto postradatelné a nepřiměřeně nízké ceny. Jako bychom to, co hledáme, neměli přímo před nosem tak blízko, ale zároveň tak nedosažitelně daleko. Jako by mělo blaho jedince vyrovnat chudobu většiny. Jako by ve měl ve válkách mít někdo právo posílat miliony lidí na smrt kvůli kousku půdy, nebo náboženskému přesvědčení. Kvůli jednom z ohromné spousty faktorů ovlivňujících lidské životy dokáží někteří obětovat životy samotné, paradoxně všechny kromě těch vlastních. Není ale pochyb, že bez stinných stránek života a špatných vlastností člověka by nemělo lidstvo žádnou šanci přežít nebo dosáhnout jakýchkoli pokroků. Nejlepším učitelem vždy byly a stále jsou vlastní chyby. Těžko by jste našli někoho, kdo se alespoň jednou nedostal na dno, a kdyby někdo takový opravdu existoval, bylo by možné ho vůbec prohlásit za člověka? Jenomže co se stane, když si někdo své chyby neuvědomuje, nebo je prostě jen nechce vidět? Konkurence vždy bude lidským společníkem. Touha něčeho dosáhnout, být v něčem odlišný a mít vlastní názor, to jsou věci, které táhnou lidi kupředu, pomáhají jim najít si to své místo a pevnou půdu pod nohama. Muselo se stát něco strašného, protože jinak neexistuje pochopitelné vysvětlení, proč se začalo objevovat takové množství těch, kteří chtějí být odlišní, ale přestanou tolerovat jiné, těch, kteří tvrdošjně stojí za svým názorem, ale nejsou si jistí, zda je správný a ani nechtějí slyšet názory ostatních. A hlavně těch, kteří chtějí dosáhnout velkých věcí, ale nezajímá je, že je to často na úkor ostatních. Samozřejmě je to chyba obyčejných lidí, že všechno berou tak, jak to je a nechtějí změnit to, co se jim nelíbí, jednoduše nevěří sami v sebe. Těžko říct, co je větším zlem. Mít moc a zneužívat ji, nebo ji nemít a jen přihlížet a dělat to, co se vám řekne. Začátkem 21. století napětí houstlo stále rychleji, teď už zbývalo jen dát lidem zbraň, kterou by se vyrovnali zkorumpované majetkové elitě. Nikolas věděl, kde takovou zbraň hledat, byla schovaná v lidech, stačilo jim ukázat, že proti křivdám lze bojovat, pokud se spojí, že lze na svou stranu získat jak bohaté podnikatele, schopné politiky a další vlivné

osobnosti. Stačilo ukázat, že zkorumpovaná vláda, mafie a samotné podsvětí nejsou žádnými bohy, ke kterým by měli vzhlížet.

Konečně začala návštěvní doba. Nikolas neměl času nazbyt, protože jí toho potřeboval strašně moc říct. Seděl na židli u nemocničního lůžka a nemohl tyhle myšlenky zahnat, nejspíš potřeboval ospravedlnit to, co dnes udělal, potřeboval najít pravou příčinu a smysl. Seděl přímo pod oknem, tak, že jeho stín padal přímo na Ninu, jeho dceru. Seděl se skloněnou hlavou, v levé ruce držel dlaň spící Niny, tak jemně, jak jen to velká ruka bodyguarda dokáže, ale zároveň tak pevně, že by nenechal nikoho mu ji vzít. Zároveň si prohlížel kulku, kterou držel v pravé ruce. Hned ho napadlo: „Jedna kulka, jeden život. Minimálně jednu věc má s člověkem společnou. Oba jsou většinou ovládaní jinými lidmi, ať vědomě, či nevědomě. Narozdíl od kulky s tím člověk ale může něco dělat, ale stejně radši poslouchá medové žvásty z úst mocných a věří, že se o ně postarají jiní.“ Na takové myšlenky už ale nebyl čas. Nina byla už týden v kómatu, ale věděl, že ho slyší. „Nino, doufám, že budeš co nejdříve v pořádku, potřebuji, aby jsi tu se mnou teď byla. Ministr měl dnes další důležitou schůzku a jako jeho poradce jsem u ní samozřejmě asistoval. Včera nechal přesunout několik miliard ze státního rozpočtu na ruské účty. Celý svět začíná zbrojit kvůli blížícímu se konfliktu, i když o tom ví zatím jen nejvyšší kruhy. Rusko na tom není jinak, tlačí na staré známosti ještě ze Sovětského svazu, a tak se obrátili i na ministra financí naší republiky. Neřekl mi, jak ty peníze od státu dostal, ale nejspíš přes bývalé straníky, každopádně dnes ráno oznámil médiím, že bude nutné více šetřit a další reformy už jsou na cestě. Nemělo smysl už déle čekat, měl jsem na něj dostatek důkazů a špíny, kterou stačilo jen ukázat veřejnosti. Tímto posledním krokem ztratil veškerou podporu okolí a taky tu mou. Ještě než jsem ho oddělal, stihl jsem z něho dostat pár informací, nakonec mi ten parchant přiznal, že věděl, co se stane Isabele. Věděl to a stejně mi to neřekl, nedal mi šanci ji zachránit, skoro jsem nevěřil, že ještě dokážu zabít, ale on se zabíjel sám tím, co dělal. Ničil se tím nevědomky sám, já mu jen věnoval poslední ránu z milosti.“

Byly tomu už čtyři roky, co Nikolasova žena Isabela zemřela. Pracovala tehdy stejně jako Nikolas pro ministra financí. U politiků bylo vždycky známo, že si na většinu svého majetku vydělali bokem. Isabela byla kvůli jednomu takovému obchodu vyslána do Spojených států. Nikdo se nedozvěděl, co se tam tehdy stalo, ale obchod neproběhl a Isabela se domů už nikdy nevrátila. Nikolas byl toho zastání, že důvod a příležitost

dokážou udělat z každého člověka svini. Jemu tehdy stačil jen důvod, aby na chvíli umlčel své plačící srdce a postaral se o vendetu. Ten týden byla nalezena spousta mrtvých těl členů podsvětí po celém východním pobřeží. Nikoho by nenapadlo, že je má na svědomí jeden jediný muž, který přišel téměř o všechno a prostě šel po krku každému, kdo měl s vraždou jeho ženy něco společného. FBI ani nenapadlo hledat vraha, nemělo smysl vyšetřovat nepřítel jejich nepřátel. Takže jen informovali veřejnost o úspěchu, policejních jednotek, které zabily několik velkých zločinců.

Fakt, že ztratil osobu, kterou nadevše miloval, ho dlouho sžíral zevnitř. Několik týdnů nebyl schopen slova, přemýšlel, co mohl udělat lépe, jak mohl zabránit ztrátě tak nádherné bytosti, která mu rozuměla, stala se jeho součástí a on zase její. Byli k sobě vždy upřímní a když si chtěli něco říct, dívali se navzájem do očí na důkaz důvěry. Častokrát se Nikolas budil ze spaní a nedokázal se nadechnout, pokaždé viděl před očima její obličej. Snažil se přijít na to, proč se mu pořád zjevuje. Musel přijít na to, co se mu snaží říct. Časem si to uvědomil, byl to ten úsměv, který mu dával pocit jistoty, kdykoli ho viděl. Chtěla mu pomoci. Bylo na čase nezaobírat se tím, co mohl udělat jinak, ale tím, co pro ni ještě udělat může.

Když se ti dva poznali, netrvalo dlouho než odhalili své sny. Jedním z jejich společných snů bylo udělat svět lepším místem, zní to sice naivně, ale přesně to je oba tolik přitahovalo. To, že oba začali pracovat pro ministra financí, on jako bodyguard a později i jako jeho pravá ruka a ona jako obchodní jednatelka, byla víceméně náhoda. Pro oba to ale byl způsob, jak se dostat do mocenských kruhů. Přestože nikdy přímo neplánovali jejich sen uskutečnit, mohli tak získat alespoň informace a udělat pro jejich sen alespoň něco. Nikolase jeho láska naučila spoustu věcí a mnoho mu toho dala, ale hlavně mu na tomhle světě nechala část sebe, dala mu dceru. Pojmenovali ji Nina. Když zůstala s Nikolasem sama, bylo ji zrovna dvanáct let. Nina byla vždy silná, byla taková živelnější verze svého otce. Smrt matky vzala jako povinnost zastat její místo v rodině. Rychle se tak naučila vše potřebné a stala se novou oporou svého otce. To díky Nině si Nikolas ještě neprohnal kulku hlavou.

Chodil za ní do nemocnice každý den. Na stolku vedle postele byla vždy váza s čerstvými květinami, které tady nechával každý den její přítel, věděl, že je má moc ráda. Bylo jí sice pouhých šestnáct let, ale důvěřoval jí více než komukoli na tomhle světě, navíc toho

kluka znal a tak o ni neměl strach. Většinu věcí o něm věděl od samotné Niny, svěřovali se navzájem úplně se vším, i když trochu zvláštním způsobem, neměli před sebou tajemství a respektovali se navzájem.

Nina často trpěla astmatickými záchvaty, kvůli tomu poslednímu skončila v kómatu. Nikolas ji už odmala v noci vždy kontroloval, jestli je v pořádku, často o ni měl strach a nemohl kvůli tomu spát, a tak si sedával k její posteli. Jednou, když u ní takhle seděl, si všiml, že Nina téměř neznatelně hýbe rty. Nejdříve tomu nepřikládal žádný význam, namlouval si, že se mu to jen zdá, že Nina klidně spí a on si jen představuje, že se mu snaží něco říct. Čím déle ji však sledoval, tím více tomu věřil. Postupně si začal myslet, že dokáže rozlišit jednotlivé pohyby, při kterých se mu v hlavě začaly objevovat jednotlivé útržky slov a pocitů. Potřeboval zjistit, jestli o tom ví něco i ona sama, a tak ji jednoho dne chytil v noci za ruku stejným způsobem jako o několik let později v nemocnici. Chvilí si připadal naivně a hloupě, ale zvědavost ho přemohla. Se skloněnou hlavou se jí zeptal: „Taky ti chybí máma, tak jako mně?“

„Chybí a moc,“ vyskočilo mu najednou v hlavě, bylo to poprvé, co v hlavě uslyšel něco srozumitelného a navíc hlasem své ženy, nebo dcery, nešlo to rozpoznat, ty dvě si byly tak podobné. Chtěl to slyšet, proto se mu zdálo, že k němu Nina ze spánku promluvila, aniž by otevřela ústa. A asi by tomuhle závěru i uvěřil, kdyby Nina najednou neotevřela oči a neobjala ho se slovy „Vždycky mi bude chybět, nám oběma.“ Od tohohle jejich nočního rozhovoru se jejich vztah ještě více upevnil. Nina brzy zjistila, že taktéž dokáže komunikovat se spícím Nikolasem a následně i s Benem, jejím přítelem. Nikdy nepátrali po tom, jak je to možné, neměli k tomu důvod, mohli se sobě navzájem svěřovat, když to potřebovali. Našli způsob jak si sdělovat pocity, vzpomínky, nebo si prostě jen povídali, aby zahnali samotu. Mluvili spolu o lásce, přátelích, snažili se společně najít smysl věcí, které budou navždy spojeny s lidskou společností. Stalo se to jejich malým tajemstvím, nemělo smysl svěřit se s ním někomu jinému, jen by se jim vysmáli. Tenhle svět na to ještě nebyl připravený, ihned by se začaly hledat způsoby, jak toho zneužít. Odezírání myšlenek ze rtů Niny přineslo Nikolasovi mnoho nových zkušeností a musel se naučit naprosto věřit sobě samotnému, totéž platilo pro Ninu a Bena, když spolu mluvili skrze sny, nebo co to vlastně bylo. Lidé jsou často velmi předvídatelní a v mnoha případech lze rozpoznat co si opravdu myslí, i když třeba tvrdí opak. Všechno totiž prozradí jejich obličej. Prvotní myšlenku člověk vyjadřuje řečí, následuje tón, kterým mluví, který

například vytvoří z obyčejné věty sarkasmus. Konečnou myšlenku dotváří oči, ty totiž říkají, jaký postoj má daný muž, nebo žena ke své myšlence, jestli s ní souhlasí, lže, něco tají, snaží se utěšit, udělat radost, nebo vyvolat soucit. Proto mají ve všech důvěrných vztazích oči tak velký význam, proto někdy stačí jediný pohled, abychom pochopili, co se nám ten druhý snaží říct. Jenomže když člověk spí, má oči zavřené a nemohou se k tomu, co se snaží sdělit, vyjádřit. Proto musí ústa spícího mluvit jen pravdu, nebo mlčet. Proto bylo důležité, aby ti tři věřili nejdříve sami sobě, než naslouchali tomu jeden druhému a nezneužívali daru, který objevili.

„Kdyby jsi mohl, vzal by jsi zpátky, to, co se dnes stalo?“

„Nikdy, už bylo na čase, aby se jim někdo postavil. Sakra Nino, už jsem si myslel, že tě nikdy více neuslyším, jsi v pořádku? Doktoři říkali, že je to něco jako pokročilý spánek, ale ty jsi se mi ani jednou neozvala.“ Konečně mu spadl kámen ze srdce, věděl, že se Nina z kómatu probere, ale za celou tu dobu z jejich rtů nedokázal přechíst ani slovo ani Ben.

„Snad sis nemyslel, Nikolasi, že jsem na tebe zapoměla? Akorát jsem si potřebovala zvyknout a trochu se zotavit. Už jsem v pořádku, ale nemůžu se probudit, teď ne. Musím jít s tebou, nenechám tě rozpoutat válku a nechat tě v tom samotného. Tohle tělo, které teď držíš za ruku už mě nemůže déle zadržovat, mimochodem, vím že máš radost, ale div mi ji neumačkáš. Celý týden jsem ho nemohla ovládat, tak nevidím důvod proč by mělo ovládat ono mě. Půjdu s tebou jako stín, trocha kontroly ti neuškodí.“

Nikolas se na ni usmál. „Vidím, že je s tebou pořád sranda, i když na to nevypadáš. Ale měla bys zůstat tady, mám o tebe strach.“

„Nemusíš se bát, celý týden jsem zkoušela, jak se odsud dostat, můžu na chvíli opustit své tělo, na dost dlouhou chvíli, abychom zařídili vše důležité. Navíc, kdyby se tady se mnou něco stalo, není to snad přání všech, nebýt přítomen u své smrti?“

„Takhle nemluv“ odvětil ihned Nikolas.

„Moc dobře víš, že si jen dělám srandu, mimochodem, vážně vypadám tak hrozně? Chudák Ben. Víš, že tady byl, kdo jiný by mi donesl ty nádherné květiny?“

„Vypadáš nádherně, jako vždycky. Ben za tebou chodí každý den a mohl by na tobě oči nechat, každou chvíli by tu měl být.“ Najednou někdo zaklepal na dveře. „To bude on, musíš mu říct, co se dneska stalo a vzít ho s sebou, budeme ho potřebovat, i když se ti to už teď nelíbí.“

Ben vstoupil a radost z toho, že k němu Nina konečně promluvila, rychle vystřídal vážný pohled, když ho zasvětili jejich plánu, který chtěli uskutečnit. Předem byl ale rozhodnutý do toho s nimi jít, ať už to bylo kvůli Nině, nebo protože to považoval za správné.

Toho dne vyšli z nemocnice muž a chlapec rozhodnutí něco změnit, kdyby to nevypadalo tak nemožně, nemělo by ani smysl se o něco takového snažit. Na malé bitvy se nevzpomíná, zato ty velké se zapíšou hluboko do lidských duší.

„Kam to jdeme, Nikolasi?“ Zeptal se nejistě Ben.

„Nejdříve navštívíme ministrova starého přítele Brázka. Vlastní většinu tuzemského tisku a vláda mu platí obrovské sumy, aby se v tisku psalo to, co se jim zrovna hodí. Já se postarám o Brázka a ty Bene zařídíš, aby se do zítřejších novin dostala všechna ta špína, kterou jsem za tu dobu, co jsem pracoval pro ministra, sepsal. Jestli dostaneme Brázka, bude jen na nás, co si zítra přečte celá republika v novinách.“

Pro Nikolase nebyl problém vloupat se do domu miliardáře, který si jako další jemu podobní zvykl, že ho moc vynesla vysoko, kam na něj nikdo nedosáhne. Ale o jeho pád se měl někdo postarat a Nikolas se o to postaral velmi pečlivě. Ben přepisoval články zítřejších novin, zatímco Nikolas vedl rozhovor s podnikatelem, čekajícím co přijde.

„Jak s tím můžete sakra žít? S pocitem, že po vás nezůstane nic víc, než spousta lží?“

„Žije se mi dobře a to jen díky mně samotnému, starám se o to, aby lidé dozvídali to, co se dozvídat chtějí. Proč je zatěžovat pravdou? Nikdy ji nechtěli znát, nikdo se ji doposud neodvážil hledat, tak proč bych jim ji měl cpát? Noviny čtou miliony lidí a jen malé procento z nich si myslí nebo ví, že je tisk byznys a nelíbí se jim to. Mám tedy poslechnout menšinu, která je nespokojená, nebo většinu, která spokojená je? Tohle je demokracie a já se v ní jen snažím přežít jako všichni ostatní.“

„Nevěř mu ani slovo, dělá to všechno jen pro prachy, ne pro lidi, ta je mu ukradená, copak mu nedokážeš vyčíst tu do očí bijící lež, která se mu plazí po obličejí? Lidi jsou možná hloupí, ale to, protože je ovládají tihle demagogové.“ Pošeptala Nina svému otci, protože už nemohla nechat déle váhat.

„Já v lidskou vůli nepřestal věřit, narozdíl od takových jako jste vy! A jestli teď rozhodnu špatně? Co na tom? Už to nebudu moct vrátit zpět, ale pochybuji, že by vaše smrt byla pro lidstvo velkou ztrátou, už zítra si na vás nikdo nevzpomene, nebude důvod vzpomínat.“

Pak už byl slyšet jen výstřel. Jedna kulka, jeden život. Kdo ví, která z těch dvou věcí, měla v tomto případě větší cenu. Dále už bylo slyšet jen pláč vyděšené Niny někde v hluboko uvnitř Nikolasovy a Benovy hlavy. Věděla, jak to skončí, ale nevěřila tomu, co právě udělali.

Ben skončil s prací na novinách a snažil se utěšit Ninu. Kromě materiálu, který mu poskytl Nikolas, stihl napsat i tři další články, ty pojednávaly o vraždách, spáchaných předchozí den. Když ti tři vycházeli z domu podnikatele Brázka, byla spáchaná zatím jen jedna, bylo na čase tuhle nesrovnalost napravit. Dalším na řadě byl jeden z vysokých církevních hodnostářů.

Nikolas věděl, kde ho najít, bydlel sice ve vlastním domě, ale nejvíce času trávil ve svém podzemním komplexu, do kterého se vcházelo tajným vchodem v kostele. Církev šla vždy po moci, a tak nebylo divu, že Nikolasův zaměstnavatel – ministr financí a jmenovaný biskup pan Gert, byli blízkými přáteli. Nikolas se tak alespoň částečně dozvěděl, ve kterých nekalostech ministra má prsty i samotný biskup. Nikdy si nebyl jistý, jestli ti dva byli přáteli jen proto, že toho na sebe věděli příliš mnoho a potřebovali mít jeden druhého pod kontrolou, nebo kvůli obchodu. Nikolas každopádně věděl o tajných dohodách mezi vládou a církví, černém obchodu schovaném pod samotnou církevní organizací a o vymývání mozků v kláštorech a dalších církevních školách.

Ben rozrazil dveře dělicí je od biskupova úkrytu a Nikolas okamžitě zneškodnil oba jeho strážce, zahalené v černých kápích. Gert seděl v křesle otočeném zády k nevíтанé návštěvě. Náhle se otočil a s pistolí v ruce namířil na Nikolase se slovy: „Já nejsem ten, kdo dnes zemře.“ Nikolas, který byl asi pět metrů daleko od Gerta, na chvíli zaváhal.

Když už si pomyslel, že by tohle měl být opravdu konec, poslední, na co si chtěl vzpomenout a s čím před očima chtěl zemřít, byl obličej Isabely a Niny. Jenomže to ústa těch dvou mu v tu chvíli naplnila hlavu jedinou myšlenkou. „Nesmíš zemřít, Nikolasi, ještě tomu všemu není konec, bez tebe to přijde všechno vniveč.“ „Nenechávej v tom Ninu s Benem samotné, prosím.“

Najednou se Nikolasova vůle proměnila v neprolomitelnou zeď, nadechl se a vyrazil obrovskou silou proti Gertovi. Gert vystřelil a zasáhl Nikolase do hrudi, naprosto nepochopitelným způsobem kulka narazila na jeho žebro, ale dál nepronikla, jako by ji v tom něco, nebo někdo bránil. Pulsující bolest v hrudi Nikolase nezastavila, vyrazil Gertovi zbraň z ruky, druhou ho chytil pod krkem a hodil s ním o zeď.

„Moc dobře víš, proč tady jsem, a taky víš, co musím udělat.“ řekl Nikolas.

Biskup věděl, že nemá smysl odporovat. „Začínal jsem si myslet, že Bůh nemá smysl pro spravedlnost, ale kvůli tobě jsem nucen změnit svůj názor. Ale nelituji ničeho, z toho, co jsem udělal. Lidé jsou slepí, jen bloudí ve tmě a snaží se najít cestu. Já se jim to snažil usnadnit skrze víru a pochopitelně jsem z toho chtěl i něco pro sebe.“

Nikolas se jen těžce nadechoval, ale přesto mu jednoduše odpověděl. „Vždycky vám šlo jen o prachy, tak se nehajte tím, že jste to dělal pro ostatní. Zkuste se někdy poslouchat, co říkáte. Už z vás dávno není člověk, uvěřil jste vlastním lžím a to se neodpouští.“

Ben mezitím rozlil po celé místnosti whisky, která předtím ležela na stole. „Máte pravdu, lidé opravdu bloudí ve tmě, tak proč nerozsvítit?“ Řekl Nikolas a do kaluže na zemi hodil hořící zapalovač. Naposled se podíval na zděšeného Gerta sedícího v koutě třímající malý kříž v ruce. Najednou se ozval Ben: „Být vámi, tak ten kříž položím na zem, kdybych měl takový seznam hříchů jako vy, nechtěl bych, aby se tam nahoře, jestli tam vůbec něco je, někdo dozvěděl, že jsem věřil v Boha a nebe.“

„Nemůžete to tady zapálit,“ ozval se Gert. „Nemáte právo mě zabít, nemůžete zničit celý kostel.“

„Myslíte tu velkou nechutně nablýskanou svatyni nad námi? Pokud vím, tak ani Bible, ani Ježíš neříkali nic o stavění obrovských chrámů a už vůbec nic o hromadění majetku, myslím, že tohle by mi ten váš Bůh mohl odpustit.“

Otočil se a vyšel s Benem ze dveří podzemního komplexu zpátky do kostela, dveře za sebou samozřejmě zamkli.

„Už mi nezbývá moc času. Měla bych se co nejdřív vrátit do nemocnice,“ řekla Nina, když mířili k jejich poslední oběti.

„Já tě tam dovedu,“ ozval se hned Ben. „Promiň, Nikolasi, ale budeš to muset dnes dokončit sám, až večer tě přijdu navštívit. Dávej na sebe pozor.“

„Hlavně už běžte. A Bene, ručíš mi za Ninu.“

Nikolas byl nakonec i rád, že dál pokračoval sám, další oběť totiž znal osobně a to hodně dlouho.

Byla to soudkyně, která tahala z malérů snad celé české podsvětí, jedním z jejich častých zákazníků byl i sám ministr financí, takže se celkem důvěrně znala i s Nikolasem.

To už ale byl Nikolas v jejím bytě a vůbec nebyl nadšený z toho, co ho teď čeká.

„Čekala jsem, kdy si pro mě přijdeš. Ani nevíš, jak jsem se na tenhle den těšila. Už si nedokážu déle nalhávat, že to jednou skončí, že pro ně nebudu muset dělat. Víím, co máš v plánu, a doufám, že se ti to povede. Isabela na tebe musí být strašně hrdá.“

„Prosím, ukonči to, je na čase, abych konečně zaplatila i já a aby i mě konečně někdo odsoudil.“ Pronesla plačící soudkyně.

Uvnitř Nikolasovy duše se něco zarazilo, jako když dopadne kosa na kámen.

„Heleno, nemůžu to udělat. Ačkoli už jsem byl rozhodnutý. Dnes už proteklo dost krve a sám nevím, jestli to bude mít vůbec nějaký efekt. Stále věřím v lidi, ale nevím jestli si dokážu uvědomit, že je tady něco špatně, něco, s čím musí bojovat. Bojím se, že se radši nechají ovlivnit a budou mě považovat za vraha, teroristu a zloděje, ale ani je nenapadne, že bych to mohl dělat pro ně. Budeš muset zemřít, Heleno, ale jen v jejich myslích, ještě dnes odsud zmizíš, zařídíš si novou identitu a začneš nový život. Jednou tě někdo soudit bude, ale dnes ne. Sbohem.“

„Jsi velkorysý člověk Nikolasi, jen se bojím, aby se ti to nevymstilo. Nemůžeš myslet jen na ostatní, drž se prosím Niny, ta na tebe dá pozor.“

Ti dva už se nikdy více neviděli. Nikolas došel domů, lehl si do postele a hned usnul. Ben za ním ten večer přišel, ale nechtěl Nikolase budit, jen mu lehce ošetřil ránu a zase odešel. Zranění Nikolase naprosto vyčerpalo, takže spal skoro dva dny v kuse. Když se vzbudil, byl sice zničený, ale musel vidět výsledek své práce. Vyšel na ulici a běžel k trafice pro noviny. Čekal protesty, bouřící se lidi, články nezávislých novin, chaos. Ale po ničem z toho nebylo ani stopy. Co to sakra udělal? Naprosto se zbláznil, namlouval si, že mluví se svou dcerou skrze sny. Zavraždil úplně zbytečně nevinné lidi. Podnikatele, který byl úspěšný, jednoduše popravil. Zabil představitele církve a jeho dva učence, nejspíš i podpálil celý kostel. A to všechno pro nic.

Nikolas už byl skoro v nemocnici, musel vidět Ninu. Musel vědět, jestli mu opravdu přiskočilo. Nechal se ovládat někým jiným a myslel si, že to byla jeho dcera, kdo při něm stál a dodával mu důvěru v tom, co dělal. Ale byla to jen jeho posedlost, kdo k němu promlouval.

Konečně se k ní dostal, chytil ji za ruku, stejně jako před pár dny.

„Nino, co jsem to udělal? Myslel jsem si, že spolu změníme svět, že děláme dobrou věc. Myslel jsem si, že spolu mluvíme nějakým zvláštním způsobem, skrze sny, ale já mezitím jen poslouchal vlastní posedlost. Zabíjel jsem pro nic.“

Náhle mu někdo pevně sevřel ruku, byla to Nina, a aniž by otevřela oči nebo ústa, oslovila jej.

„Nikolasi, ty můj blázínku. Nezabíjeli jsme pro nic, i když se mi z toho ještě teď dělá špatně. Dělalí jsme to pro myšlenku, která je stále i uvnitř tebe, jen jsi ji v ni teď na chvíli přestal věřit. Válka je špatná věc, ale ten útlak rovnosti, svobody a důvěry se vymknul kontrole. Museli jsme dát lidem šanci bojovat, museli jsme vyvolat válku. A ve válce neexistují správná rozhodnutí, ve válce existují jen ta špatná a ta nutná, proto máš stejně jako já i Ben špatný pocit z toho, co jsme udělali.“

„Takže se mi to nezdálo, byla jsi se mnou celou tu dobu. Mluvili jsme spolu, i když jsi se mnou nebyla. Jsem tak rád, že tě zase slyším. A máš pravdu, nic z toho, co se stalo, bych nevzal zpátky. Ale k čemu to bylo, když se tím vlastně nic nezměnilo. Život venku jde stejně jako předtím.“

Ben vstoupil do pokoje, oba je pozdravil, políbil Ninu na tvář a vyměnil květiny ve váze.

Nina se probudila a poprvé za celou tu dobu konečně otevřela oči a poprvé na ně normálně promluvila. „Jak to, že se nic nezměnilo? Už včera se začali shromažďovat první lidé, nakonec se z toho vyklubaly obrovské pochody ve všech velkých městech. Spustili jsme celý řetězec dalších událostí. Stačilo lidem ukázat něco málo z toho, co se zde děje za jejich zády a oni hned vzali situaci do svých rukou. Spousta politiků a podnikatelů, kteří neměli čisté svědomí, začali prchat do zahraničí.“

„Nikolasi, ty to fakt neslyšíš?“ Zeptal se Ben.

„Co bych měl slyšet?“ odsekl Nikolas a nenápadně se zaposlouchal z okna.

Slyšel jen podivné šumění, kterému předtím nepřidával větší význam. Ale když zpozorněl, musel se praštit do čela. Byl to hlas ohromného davu lidí, který musel být jen o pár ulic dál. Bylo slyšet, jak skandují hesla a volají po svobodě.

Usmál se na Ninu. „Celou tu dobu jsi si byla tak sebejistá. Jak jsi mohla vědět, že to takhle skončí?“

Nina mu bez váhání odpověděla. „Ty jsi věřil v ně. V ty, kteří teď jdou tam venku a konečně si stojí za svým názorem. A ty jsi potřeboval někoho, kdo by věřil tobě, proto jsem za tebou stála. Navíc jsem věděla, že to kvůli Isabele dotáhneš do konce. Ale nezapomínej, že to nejdůležitější jsi udělal ty. Dal jsi lidem mocnou zbraň tím, že jsi je sjednotil.“

Poslední slovo si vzal Nikolas: „Budu vám navždy vděčný za vaši pomoc, ale tohle je teprve začátek, čeká nás dlouhá bitva, ve které nemůžeme ustoupit.“